

กฎแห่งกรรม

ตอน

ทรมานมดแดง

เรื่องนี้เกิดขึ้นกับ อาจารย์กมลภา พยัคฆพันธ์ ข้าราชการบำนาญ ภริยาอดีตเกษตรจังหวัด นครราชสีมา ปัจจุบันเธอเป็นอาจารย์สอนวิปัสสนากรรมฐาน มองด้วยตาเปล่าก็จะทราบว่า เธอเป็นคนป่วย และมีอาการป่วยไม่น้อย อาการของเธอก็ดูน่าประหลาด เพราะบางครั้งจะมีอา การร่างกายข้างใดข้างหนึ่งทรุดเอียง ฮวบฮาบลงไปกองกับพื้นโดยไม่รู้ตัวล่วงหน้ามาก่อน และหากเธอฝืนร่างกายไม่ทัน ก็จะมีลมลุกคลุกคลานต่อหน้าต่อตาคนมากๆ เป็นที่อับอาย และได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานเป็นอย่างยิ่ง เธอได้พยายามหาหนทางรักษาโดยใช้เวลานานกว่า 20 ปี ไปรักษากับหมอทุกประเภททั้งหมอจีน หมอไทย หมอฝรั่ง ใครบอกใครเล่าว่ามีหมอดีที่ไหน ราคาแพงแสนแพงเท่าใด เธอก็บุกบันตะเกียกตะกายไปจนสิ้นเงินสิ้นทองเป็นจำนวนมาก แต่อาการก็เพียงแค่ทุเลาเบาบางลงไปบ้างเท่านั้น สุดท้ายก็กลับมาเป็นอีก เธอจึงหันกลับมารักษาด้วยการใช้ธรรมโอสธแทน นั่นก็คือการทำบุญสร้างกุศลทุกอย่าง ใครมาบอกบุญสร้างโบสถ์ สร้างศาลา สร้างสาธารณกุศลต่างๆ เธอจะบริจาคเงินร่วมบุญด้วย แม้กระทั่งงานสังคัมสงเคราะห์ต่างๆ เลี้ยงเด็กกำพร้า งานกาชาด เธอก็จะไปร่วมทำงานด้วยตัวเองอย่างเต็มที่ เหน็ดเหนื่อยเท่าไรไม่เคยท้อ รวมทั้งได้เข้าร่วมทำงานการกุศลทุ่มเทแรงกายและแรงทุนทรัพย์ที่สถาบันแม่ชีไทย ซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอปักธงชัย จังหวัดนครราชสีมา เพิ่มอีกแห่งหนึ่ง โดยมุ่งหวังว่าอาการป่วยของเธอ (ซึ่งหมอทั้งหลายก็ยังวินิจฉัยโรคไม่ถูกกว่าป่วยเป็นโรคอะไร) จะหายเป็นปกติ เพราะทุกข์ทรมานเหลือเกิน แต่อาการของเธอก็ยังไม่ดีขึ้น จนกระทั่งเมื่อ 10 ปีที่แล้ว มีเพื่อน ๆ ครุด้วยกันมาชวนให้เธอเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เธอจึงเข้าปฏิบัติ พอปฏิบัติเพิ่มขึ้นหลายครั้งอย่างตั้งใจและเคร่งครัด เธอ ก็ก้าวหน้าในทางธรรมปฏิบัติเพิ่มขึ้นๆ จนเกิดนิมิตขณะเข้าสมาธิ เห็นภาพมดแดงจำนวนมากนับร้อยนับพันตัวพากันเดินเป็นแถวยาวเหยียดอย่างมี ระเบียบ และต่อมาบรรดามดแดงเหล่านั้นก็พิกลพิการ ขึ้นส่วนในตัวมดแดงถูกแยกส่วนออกมาทีละส่วนๆ กองรวมกัน ขึ้นส่วนของมดแดงเหล่านั้นยังกระดุกกระดิกสั่นริกๆ แสดงถึงความเจ็บปวดทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส

เมื่อเห็นภาพเช่นนั้น เธอก็นึกถึงเรื่องราวต่างๆ สมัยเป็นเด็กๆ ขึ้นมาได้ว่า บิดาของเธอเป็น ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในจังหวัด จึงมีฐานะดีย้ายไปรับราชการยังจังหวัดต่างๆ อยู่เรื่อยๆ เธอเป็นลูกสาวที่ คุณพ่อคุณแม่รักมากกว่าลูกๆ ทุกคน และมีพี่เลี้ยงประจำตัวคอยดูแลประคบประหงมคนหนึ่ง เธอก็เหมือนเด็กในวัยเดียวกันอีกหลายคน นั่นคือเป็นเด็กฉลาด ช่างซักช่างถาม ถ้ามดเสียจนคนถูกถามรำคาญ ช่างสังเกต ช่างสงสัย และจะต้องพยายามเสาะหาข้อเท็จจริงด้วยตัวเองให้หายสงสัยจนได้ โดยไม่ยอมเชื่อตามคำห้ามของพี่เลี้ยงหรือของผู้ใหญ่ ว่าจะเกิดอันตรายหากไปจับต้องสิ่งที่เป็นอันตรายนั้นๆ เช่นถูกห้าม

ว่าอย่าเล่นไฟ เพราะไฟจะไหม้มือเป็นอันตราย เธอจึงต้องพยายามพิสูจน์ด้วยตนเองให้ได้ว่าอันตราย
อย่างไร ด้วยการไปจับไฟ พอไฟลวกปวดแสบปวดร้อน เธอจะไม่ร้องไห้เพราะทำตัวเอง และก็ขีดไปอีก
นาน มืออยู่วันหนึ่งขณะที่เธอนั่งเล่นอยู่ใต้ต้นไม้ในสวนคนเดียว วันใดก็เห็นมดแดงจำนวนมากพากันเดิน
ตาม หัวหน้าเป็นแถวยาวเหยียดเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่มีตัวใดตัวหนึ่งแตกแถวเลย เธอก็สงสัยว่าเพราะ
อะไรมดจึงต้องเดินตามหัวหน้าอย่างเคร่งครัด หัวหน้าพาเลี้ยวซ้ายก็เลี้ยวซ้ายตาม พาเลี้ยวขวาก็เลี้ยวตาม
พาหยุดก็หยุดตาม เธอจึงจับตัวหัวหน้าขึ้นมาพิจารณาพิเคราะห์หาเหตุผลว่า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ทำให้บรรดา
มดทั้งหลายต่างพากันแตกแถว วิ่งพล่านไม่เป็นกระบวน ไม่เป็นระเบียบ เธอเกิดความสงสัยต่อมากันที่ว่า
เจ้ามดแดงที่จับอยู่นั้น หากไม่มีขาหลังข้างซ้ายจะเดินอย่างไร เมื่อคิดดังนี้เธอก็เด็ดขาหลังข้างซ้ายมด
แดง แล้วปล่อยลงวางบนพื้นดิน มดแดงก็เดินเอียงข้างซ้ายตัวลากไปกับพื้นด้วยความเจ็บปวด แล้วเธอก็
สงสัยต่อไปว่าถ้าเด็ดสองขาหลังจะเดินอย่างไร คิดแล้วจึงเด็ดสองขาหลังทิ้ง ทำให้มดแดงต้องเดินลาก
ส่วนกลางลำตัว และส่วนหัวแฉกไปกับพื้นด้วยความยากลำบากและทุกข์ทรมาน

ถึงขั้นนี้แล้วเธอก็ยังไม่สิ้นสงสัย จับมดแดงตัวอื่นๆ มาเด็ดสลักร่างกายส่วนต่างๆ โดยเด็ดลำตัว ส่วนขา
หลังขาหน้า แล้ววางลงกับพื้นให้มดแดงเดินไกลไปตามพื้นดินให้ดูบ้าง เด็ดส่วนคอบ้าง เด็ดครึ่งตัวส่วนหัว
ทิ้งไปบ้าง เด็ดขาทั้งสองด้านช่วงขาหน้าและขาหลังทิ้งไปบ้าง มดแดงถูกเด็ดในแต่ละวันนับร้อยๆ ตัว จน
รังมดแดงที่ต้นไม้ต้นนั้นไม่เหลือมดแดงให้เด็ดต่อ เธอจึงสั่งให้พี่เลี้ยงปีนต้นไม้ต้นถัดไปเก็บรังมดแดงมา
ทั้งรัง แล้วนั่งเด็ดต่อด้วยความเพลิดเพลิน เธอใช้เวลา นั่งเด็ดตัว มดแดงอยู่หลายวัน จนกระทั่งเกิดความ
เบื่อจึงเลิกเด็ดไปเอง แล้วก็ลืมเรื่องนี้เสียสนิท จนกระทั่งมาป่วยด้วยโรคที่หาสาเหตุไม่พบ และเข้าปฏิบัติ
วิปัสสนากรรมฐาน จนพบว่าน่าจะมาจากสาเหตุนี้

ปัจจุบันเธอจึงรักษาอาการป่วยนี้ด้วยธรรมโอสธ สร้างบุญสร้างกุศล แผ่เมตตา ขอโหสิกรรมกับมดแดง
ทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวรทั้งที่เธอรู้ เธอจำได้ รวมทั้งที่จำไม่ได้ ไม่รู้ กระทบอาการป่วยของเธอทุเลาลง
มากจนเกือบจะหายเป็นปกติ

กรรมนั้นหมายถึงการกระทำ ซึ่งส่วนมากจะเป็นการกระทำที่ไม่ดี เป็นอกุศลกรรม จึงมีเจ้ากรรมนายเวร
คอยติดตามทวงหนี้กรรม ให้ต้องชดใช้ตามโทษานุโทษ ตามมาตรฐานโทษที่ได้วางเอาไว้ จะช้อนเร้น
หลบหนีไม่ได้ เพราะนี่คือกฎแห่งกรรม และแม้จะสร้างกรรมดีไว้ แต่ก็ไม่สามารถลบล้างกฎแห่งกรรมนั้นๆ
ได้ เป็นแต่เพียงบรรเทาเบาบางลงเท่านั้น

ข้อมูลจาก : www.dhammadham.org